

[Brusvang]

bejdsgiveren, der skal benytte det gældende system og tage initiativ til en tjenestemandssag, for det må være op til ministeren at vurdere, om udviklingen er en sådan – og det mener jeg den er – at der virkelig er et tungt problem, som vi bør gribe ind over for.

Derfor må jeg én gang til spørge ministeren: er der ingen muligheder for, at ministeren kan formulere et forslag, der på en eller anden måde klargør den problemstilling, der ligger bag ved udtrykket »arbejde under politibeskyttelse«? Vi arbejder her under politibeskyttelse, enhver færdsel på gaden foregår under politiets opsigt osv. Der må være muligheder for en klargørelse af disse bestemmelser.

Arbejdsministeren (Erling Jensen, fg.):

I det aktuelle tilfælde er svaret stadig ganske enkelt nej. Argumentationen har hr. Brusvang fået én gang, og den er der formentlig ingen grund til at gentage.

Melchior (CD):

I betragtning af sagens vigtighed vil jeg tillade mig at forsøge alligevel at få ministeren til at, skal vi sige afsløre nogle af sine mere indgående tanker om disse ting. Jeg er ikke i tvivl om, at både ministeren og regeringen i øvrigt gør sig sådanne.

Hvis jeg opfattede det rigtigt, indledte ministeren sit første svar med at sige, at der ikke kan gives et generelt svar på, hvordan man ville have at forholde sig under forskellige omstændigheder, men måske kan man så få et principielt svar. Der må da være en principiel stillingtagen til dette, som spørgeren her forsøgte at bore i. Er det sådan, at politiet er på borgernes side, eller kan politiet, som det forsøges gjort her, betragtes som en modstander af borgerne? Det, at man får politibeskyttelse, er det ikke en hjælp til borgerne? Opfatter den fg. arbejdsminister ikke politiets tilstedeværelse som en hjælp til enhver lovlydig borger? Hvis vi ikke kan få en klar udtalelse om dette, bliver det pludselig noget odøst både at være politimand og at holde sig til politiets anvisninger. Det burde være muligt for ministeren at give en klar principiel tilkendegivelse af, hvordan han ser på disse ting.

Arbejdsministeren (Erling Jensen, fg.):

Jeg beklager, at hr. Melchior øjensynlig ikke har læst hr. Brusvangs spørgsmål. Det er ikke et spørgsmål til mig om, hvordan jeg betragter politiet og politiets virksomhed. Det tror jeg da i øvrigt hr. Melchior er ganske klar over. Jeg har været justitsminister og aldrig lagt skjul på, at jeg har overordentlig stor respekt for politiets virksomhed. Men det er et nyt spørgsmål, der skal stilles til justitsministeren, og som er dette spørgsmål uvedkommende. Omkring det her foreliggende spørgsmål har jeg gjort opmærksom på, hvordan situationen er vedrørende tjenestemænd. Jeg har gjort opmærksom på, hvem der er berettiget til i givet fald at rejse en sag, og jeg har sagt, at jeg fandt det naturligt, at de, der var berettigede til det, også fik anledning til det. Jeg anser det ikke for nogen lykke, hvis man først accepterer, at der findes andre organer, der har et ansvar, og man derefter siger: men vi skal nok påtage os det selv uden om disse. Det er det, hr. Melchior og hr. Brusvang indirekte beder om.

Brusvang (CD):

Jeg må først til ministeren i forbindelse med hans svar til hr. Melchior sige, at det hjælper jo ikke at henvise til, at der findes regler, når det er klart for enhver, at reglerne ikke fungerer.

Dernæst vil jeg gerne stille et supplerende spørgsmål. Jeg forventer ikke, at ministeren er i stand til at besvare det på stående fod, men det kan være, at han så vil tilkendegive, at vi kan få svaret på et senere tidspunkt. Jeg mener, at dette er et alvorligt spørgsmål, et tungt spørgsmål, som koster samfundet ganske overordentlig mange penge. Er ministeren villig til at lade undersøge, i hvilket omfang dette påskud – sådan må jeg betegne det – anvendes i praksis, og hvad det rent faktisk fører til af arbejdsnedlæggelser, disse opgjort i timer?

Arbejdsministeren (Erling Jensen, fg.):

Jeg skal forelægge arbejdsministeren hr. Brusvangs supplerende spørgsmål, der forekommer mig personlig og vistnok også hr. Brusvang selv overordentlig hypotetisk. Men all right, det er stillet, og jeg skal videregive det. Jeg vil betvivle, at spørgsmålet lader sig besvare efter det ret primitive indhold, hr. Brusvang gav det, men jeg skal videregive